

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **R. H.**, zast. JUDr. Kateřinou Tomkovou, advokátkou se sídlem Brno, Lesnická 52, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí** se sídlem Praha 10, Vršovická 65, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 2. 2004, č. j. 4 Ca 15/2003-60,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému **s e** právo na náhradu nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se jako stěžovatelka (dále jen „stěžovatelka“) domáhá včas podanou kasační stížností u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 2. 2004, č. j. 4 Ca 15/2003-60, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí žalovaného Ministerstva životního prostředí ze dne 9. 5. 2002, č. j. 560/844/02, jímž bylo změněno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Brno ze dne 7. 3. 2002, č. j. 7 OP/2793/02/Pi, tak, že J. H. (který později zemřel a řízení bylo usnesením městského soudu ze dne 18. 12. 2003 zastaveno) a stěžovatelka byli uznáni vinnými ze spáchání přestupků podle ustanovení § 87 odst. 2 písm.

h) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), a každému z nich uložena pokuta ve výši 10.000,-Kč.

Městský soud vyšel při svém rozhodování z toho, že J. H. a stěžovatelka se uvedených přestupků dopustili tím, že v období od 29. 3. 2001 do 19. 6. 2001 bez souhlasu orgánu ochrany přírody na pozemcích dle PK parc. č. 146/1 a 146/2 v k. ú. B. M., které měli ve společném jmění manželů, realizovali činnosti, jimiž hrubě narušili přírodní charakteristiku krajinného rázu údolní nivy řeky Jihlavy, jež je součástí přírodního parku „Střední Pojihlaví“, které spočívaly v provedení skrývky půdy na části uvedených pozemků a v následném umístění v krajině neestetickým dojmem působících dřevěných objektů (větší o půdorysu asi 16 m² se sedlovou střešou a dřevěnou terasou o ploše cca 10 m², menší suchý WC o půdorysu asi 1 m²).

Městský soud především nepovažoval za podstatné, zda uvedené objekty jsou stavbou či jiným objektem. Podstatné je to, že tyto objekty v krajině vypadají jako chata s terasou a WC. Tuto skutečnost se pokoušeli J. H. a stěžovatelka popřít tvrzením, že se mělo jednat o včelín. Postup orgánů veřejné moci proto nebyl nepředvídatelný, ani v rozporu s principem dobré víry jednotlivce ve správnost aktu veřejné moci. Je to především zákon o ochraně přírody a krajiny, který stanoví kriteria, jimiž je povinen se řídit správní orgán. Pokud je tedy v ustanovení § 12 odst. 2 tohoto zákona stanoveno, že k činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, je nezbytný souhlas orgánů ochrany přírody, nemůže žádná vyhláška, tedy ani vyhláška bývalého Okresního národního výboru Brno-venkov, Třebíč a Znojmo, která byla účinná od 1. 6. 1989, tuto zákonnou mez měnit v tom smyslu, že by k některým z těchto činností nebylo třeba zmíněného souhlasu a přesto by byly povoleny. Vyhláška totiž může zákonná ustanovení blíže provádět, nemůže je ale měnit nebo derogovat. Ze vzájemného vztahu ustanovení § 12 odst. 2 a odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny vyplývá, že účelem vydání vyhlášky je především stanovení takových omezení a zákazů, u kterých není zapotřebí souhlasu orgánů ochrany přírody, a to proto že jsou bez dalšího nepřijatelné. Žalovaný správní orgán proto v souladu se zákonem dovodil, že je zásadně třeba vycházet z ustanovení § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, neboť vyhláška nestanoví podrobně všechny činnosti, jejichž realizace je při využití území přírodního parku omezena, resp. vázána na souhlas orgánu ochrany přírody.

V kasační stížnosti stěžovatelka obsahově namítá důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tedy nezákonnost napadeného rozhodnutí městského soudu, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Stěžovatelka se domnívá, že umístěním dřevěného objektu (mobilní buňky) nedošlo k činnosti, která by mohla snížit nebo ohrozit krajinný ráz a k níž by bylo třeba souhlasu orgánu ochrany přírody. Věděla, že pozemky, které s manželem koupila, podléhají režimu přírodního parku, jež byl upraven vyhláškou bývalého Okresního národního výboru Brno-venkov, Třebíč a Znojmo, účinnou od 1. 6. 1989. Šlo přitom o obecně závazný předpis, který nezakazoval umístění mobilní buňky, jež byla za krátký čas na kolech. K doložení průběhu jednání s orgány ochrany přírody proto požadovala opětovný výslech svědka Ing. J. T., ale městský soud tento návrh odmítl jako nadbytečný. O této skutečnosti se však městský soud v odůvodnění svého rozsudku nezmínil. Žalovaný i městský soud však shledávají prováděcí vyhlášku (k níž má zmocnění žalovaný v § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny) nedostatečnou. Opak je však pravdou. Vyhláška upravující režim v přírodním parku nederoguje, ani nemění činnosti podléhající souhlasu orgánů ochrany přírody, vymezené

v ustanovení § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, nýbrž upravuje právě podrobnosti ochrany tohoto významného přírodního parku. Z uvedených důvodů je proto postup podle § 12 tohoto zákona bez aplikace prováděcích předpisů, kterým je právě zmíněná vyhláška, postupem, který umožňuje libovůli při posuzování jakékoliv činnosti v přírodním parku. Městský soud nesprávně hodnotil vztah této vyhlášky v kontextu s povinností stěžovatelky podle zákona o ochraně přírody a krajiny. Ustanovení § 12 tohoto zákona je nejasně definováno a žalovaný nevydal vyhlášku podle § 12 odst. 2 anebo § 4 odst. 2 citovaného zákona. Není proto jasné, které činnosti jsou na území přírodního parku zakázány a ke kterým je třeba povolení orgánu ochrany přírody. Přitom podle rezortně závazného právního předpisu, kterým je sdělení legislativního odboru žalovaného Ministerstva životního prostředí ke zřizování přírodních parků, v nařízení o zřízení přírodního parku by mělo být omezení stanoveno tak, že se zde vymezí činnosti a zásahy, jež jsou vázány na souhlas okresního úřadu. Jelikož žalované Ministerstvo životního prostředí nevydalo obecně závazný právní předpis, k umístění mobilní buňky (což je činnost, kterou již citovaná vyhláška bývalých okresních národních výborů nezakazuje) tedy nebyl nutný souhlas orgánu ochrany přírody. Městský soud proto při svém rozhodování neposuzoval skutkový a právní stav věci v kontextu zákona o ochraně přírody a krajiny, rezortně závazného právního předpisu a základních práv zaručených Ústavou, protože nerespektoval ústavní principy dobré víry ve správnost aktů veřejné moci a právní jistoty, který je spojen s předvídatelností práva. Tento soud se ani nezabýval důkazy, které podporovaly tvrzení, že jednala v souladu se zákonem. Městský soud tedy porušil čl. 1 odst. 1 a čl. 2 odst. 3 a 4 Ústavy, § 75 odst. 1 a 2, § 77 odst. 2 s. ř. s. a § 3 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Stěžovatelka současně navrhla i přiznání odkladného účinku její kasační stížnosti.

Žalované Ministerstvo životního prostředí v písemném vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že stěžovatelka nerozlišuje rozdíl mezi ustanoveními § 12 odst. 2 a 3 zákona o ochraně přírody a krajiny. Dále poukázalo na skutečnost, že přírodní park byl vyhláškou tehdejších okresních národních výborů z roku 1989 konstituován již před účinností uvedeného zákona, takže stanovená omezení nemohou a také zcela neodpovídají § 12 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny. Jako prioritní byla soudem posouzena povinnost podle § 12 odst. 2 citovaného zákona a jestliže městský soud podal takovýto výklad právní normy, není jeho postup v rozporu s Ústavou, ani s dalšími zákony. Konečně připomnělo i zásady *lex posterior derogat legi priori* a *lex superior derogat legi inferiori*, pokud jde o vztah vyhlášky tehdejších okresních národních výborů a zákona o ochraně přírody a krajiny. Ministerstvo životního prostředí proto navrhlo, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu ze dne 4. 2. 2004, č. j. 4 Ca 15/2003-60, při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a jelikož sám neshledal vadu uvedenou v § 109 odst. 3 s. ř. s., k níž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud posoudil uplatněnou námitku, kterou sama stěžovatelka obsahově podřadila pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., přičemž předesílá, že by ji mohl shledat důvodnou jediné tehdy, pokud by městský soud aplikoval nesprávnou právní normu, anebo normu sice přílehlavou, leč její výklad by podle názoru Nejvyššího správního soudu neobstál. V projednávané věci jde o posléze uvedený případ,

tedy o posouzení, zda výklad zaujatý městským soudem je takovým výkladem, jenž ze všech v úvahu přicházejících hledisek je výkladem správným.

Předmětem řízení u městského soudu bylo posouzení správních rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Brno jako orgánu I. stupně a žalovaného Ministerstva životního prostředí jako orgánu II. stupně, jež rozhodovalo o odvolání J. H. a stěžovatelky, kterým byla těmto účastníkům řízení (každému z nich) uložena pokuta ve výši 10 000 Kč za spáchání přestupku podle § 87 odst. 2 písm. h) zákona o ochraně přírody a krajiny.

Městský soud z hlediska skutkového vzal za prokázané (přičemž zjištění skutkového stavu věci stěžovatelka neučinila předmětem přezkumu), že J. H. a stěžovatelka ve vymezeném období roku 2001 provedli na předmětném pozemku v jejich vlastnictví skrývkou půdy a umístili na něj objekt - dřevěnou buňku (bohatá fotodokumentace je součástí správního spisu) - spolu se suchým WC, k většině z objektů posléze doplnili kola; stavební úřad neshledal v takovémto počínu stavbu ve smyslu stavebněprávních předpisů. Pozemek v k. ú. B. M., na němž byly tyto objekty umístěny, se nachází v údolní nivě řeky Jihlavy, od roku 1989 je toto území součástí přírodního parku „Střední Pohlaví“, jenž byl zřízen vyhláškami bývalých příslušných okresních národních výborů podle tehdy platných předpisů jako oblast klidu. Orgány ochrany přírody spatřují v tomto jednání J. H. a stěžovatelky nepřipustný zásah do krajinného rázu, k němuž bylo třeba jejich souhlasu; správní spis svědčí o tom, že umístování různých mobilních objektů v území přírodního parku bylo i předmětem pozornosti médií.

Městský soud žalobu napadající rozhodnutí žalovaného Ministerstva životního prostředí zamítl, shledav ji nedůvodnou; městský soud neshledal překážky pro použití § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny (povinnost vyžádat si souhlas orgánu ochrany přírody, a to každým, kdo by mohl svou činností snížit nebo změnit krajinný ráz) na zjištěný skutkový stav věci; pokud vyhláška nestanoví všechny činnosti, jejichž realizace je při využití přírodního parku omezena, resp. vázána na souhlas orgánu ochrany přírody, pak nastupuje povinnost uvedená v § 12 odst. 2 citovaného zákona, tj. žádat příslušné orgány o souhlas k takové činnosti.

Nejvyšší správní soud za této situace především konstatuje, že pokud stěžovatelka napadá rozsudek městského soudu pro to, že se nezabýval důkazy, které podporovaly její tvrzení, že s J. H. jednali dle zákona, pak není zřejmé, o jaké důkazy se z hlediska zjišťování skutkového stavu věci mělo jednat (nenapadali rozsah a správnost skutkových zjištění učiněných správními orgány obou stupňů); pokud tuto námitku, řádně konkretizovanou, neuplatnili u městského soudu, nemůže být v souladu s § 104 odst. 4 s. ř. s. námitkou přípustnou u Nejvyššího správního soudu.

Teprve v doplnění žaloby ze dne 7. 1. 2004 navrhla stěžovatelka prostřednictvím své právní zástupkyně provedení výslechu svědka Ing. J. T., který byl zprostředkovatelem koupě pozemku. Tento požadavek pak specifikovala u ústního jednání, které se konalo dne 4. 2. 2004, kde přednesla, že tento svědek by měl potvrdit skutečnost, že manželům H. při koupi pozemků bylo sděleno, aby se řídili pouze vyhláškou Okresních národních výborů Brno-venkov, Třebíč a Znojmo, v níž je řečeno vše. Městský soud tento návrh na doplnění dokazování podle protokolu o jednání zamítl a tím splnil svou povinnost o vzneseném návrhu rozhodnout. Je skutečností, že tento soud explicitně nevyložil z jakého důvodu navržený důkaz neprovedl. Tato vada však podle přesvědčení Nejvyššího

správního soudu nemá vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). Je tomu tak proto, že tento svědek měl jen potvrdit tvrzené sdělení manželům H., aby se řídili zmíněnou vyhláškou okresních národních výborů. Stěžovatelka tím chce dokázat dobrou víru při umisťování dřevěných objektů na předmětném pozemku, které vyhláška okresních národních výborů dle jejího tvrzení nezakazuje. Městský soud se však v odůvodnění napadeného rozsudku touto problematikou podrobně zabývá a řeší vztah zákona o ochraně přírody a krajiny k vyhlášce bývalých okresních národních výborů, kde dává prioritu citovanému zákonu před vyhláškou. Městský soud výslovně dovodil, že vyhláška nestanoví podrobně všechny činnosti, jejichž realizace je při využití přírodního parku omezena, resp. vázána na souhlas orgánů ochrany přírody; proto je třeba vycházet z ustanovení § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Jinak řečeno, z uvedeného závěru městského soudu implicitně vyplývá, že svědectví Ing. J. T. v uvedeném směru by nic nepřineslo i při potvrzení toho, že se manželům H. dostalo tvrzené informace o vyhlášce bývalých okresních národních výborů. Stěžovatelce se tedy fakticky dostalo odpovědi na vznesený návrh. Je proto třeba jen posoudit správnost právního závěru městského soudu o prioritě zákona o ochraně přírody a krajiny před zmíněnou vyhláškou. Z hlediska skutkové podstaty přestupku, jak byla vymezena správním řízením, skutková věta výroku správního rozhodnutí totiž nehovoří o umístění stavby, ale o činnosti (jež je blíže popsána), která vyplývá z porušení zákona o ochraně přírody a krajiny, v němž byl spatřován zásah do krajinného rázu a nikoliv z porušení vyhlášky bývalých okresních národních výborů.

Předmětem posouzení Nejvyšším správním soudem tedy zůstává otázka právní, a to výklad ustanovení § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny.

Účelem tohoto zákona je v souladu s jeho § 1 (ve znění účinném v době rozhodování žalovaného) přispět k udržení a obnově přírodní rovnováhy v krajině, k ochraně rozmanitosti forem života, přírodních hodnot a krás a k šetrnému hospodaření s přírodními zdroji. Zákon o ochraně přírody a krajiny tedy chrání mj. krajinu jakožto součást zemského povrchu s charakteristickým reliéfem, tvořenou souborem funkčně propojených ekosystémů a civilizačními prvky, a chrání též prostřednictvím ustanovení § 12 její ráz. Krajinným rázem je zejména přírodní, kulturní a historická charakteristika určitého místa či oblasti. Krajinný ráz je chráněn před činností snižující jeho estetickou a přírodní hodnotu. Zásahy do krajinného rázu, zejména umisťování a povolování staveb, jakož i jiné činnosti, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, mohou být prováděny pouze s ohledem na zachování významných krajinných prvků, zvláště chráněných území, kulturních dominant krajiny, harmonické měřítko a vztahy v krajině. Zásahy do krajinného rázu, pokud by byly s to jej snížit nebo změnit, je možno provádět jedině se souhlasem orgánu ochrany přírody. Účelem a smyslem rozhodování orgánu ochrany přírody podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny je tedy ochrana krajinného rázu před těmi činnostmi, které do něj zasahují tak, že snižují jeho estetickou nebo přírodní hodnotu, mimo jiné i harmonické měřítko a vztahy v krajině. Orgán ochrany přírody je tudíž zákonem povolán k tomu, aby posoudil, zda posuzovaná činnost může snížit či změnit krajinný ráz (tj. zejména přírodní, kulturní a historickou charakteristiku určitého místa či oblasti). Jestliže před účinností tohoto zákona (č. 114/1992 Sb.) vydaly dřívější správní orgány předpisy podle dříve platných zákonů, jimiž upravovaly některá omezení ve vymezené oblasti, které se v souladu s § 90 odst. 10 zákona o ochraně přírody a krajiny (ve znění účinném k 1. 6. 1992, v současné době jde o odstavec 11) staly oblastmi přírodního parku, nemění to nic na použitelnosti ustanovení § 12 odst. 1 a 2 zákona o ochraně přírody a krajiny ve vztahu k činnostem, jež takovýmito předpisy vydaným před účinností zákona omezeny nebyly. Pokyny odboru ministerstva jako metodické návody pro subjekty podřízené

ústřednímu orgánu státní správy, které se vyjadřují k metodám přípravy předpisu podle § 12 odst. 3 citovaného zákona, nemají pro posuzovanou věc žádnou právní relevanci. To, že ministerstvo nevydalo prováděcí předpis podle § 12 odst. 2 citovaného zákona, také nemůže mít v této věci právní význam; městský soud správně vyložil, v jakých mezích by se tento prováděcí předpis musel pohybovat.

Rozhodující tedy je, že zákon o ochraně přírody a krajiny sám o sobě stanoví v ustanovení § 12 příslušnou povinnost v dostatečně konkretizované podobě. Jde o povinnost požádat orgán ochrany přírody o souhlas k činnosti, která by mohla snížit nebo změnit krajinný ráz. Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem městského soudu, že nebylo rozhodující, zda umístěním dřevěné buňky a suchého WC došlo ke „stavbě“, anebo nikoli, neboť zákon předpokládá, že souhlas je třeba i k jakékoli jiné činnosti, než kterou je umístění či povolení stavby. Nejvyšší správní soud neshledává v právní úpravě § 12 odst. 1 a 2 zákona o ochraně přírody a krajiny žádné možnosti pro uplatnění libovůle správního orgánu, jenž je povolán k ochraně přírody a krajiny. Jedná se o právní úpravu zcela standardní; představa stěžovatelky, že prováděcí právní předpisy by mohly obsahovat detailní výčty činností postihující veškerou rozmanitost možných zásahů do krajinného rázu, nemá v zákonné konstrukci žádnou oporu. Jestliže správní orgán přistoupí k zahájení řízení o přestupku, musí v tomto řízení zjistit náležitě skutkový stav věci a tento skutkový stav subsumovat pod právní normu, přičemž musí vyložit, v čem spatřuje naplnění skutkové podstaty přestupku. To se v posuzované věci i stalo. J. H. a stěžovatelka provedli na vymezeném pozemku, jenž se nachází v údolní nivě řeky Jihlavy, a je součástí přírodního parku (přičemž údolní niva je ex lege významným krajinným prvkem - srov. § 3 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně přírody a krajiny), skrývku zeminy, umístili zde dva objekty (k jednomu z nich posléze přičinili kola, aby se tento objekt stal mobilním). V tomto jednání správní orgány spatřovaly zásah do krajinného rázu, jenž se hrubě dotkl přírodní charakteristiky krajinného rázu údolní nivy řeky Jihlavy. S tímto hodnocením, které aproboval městský soud, se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud. J. H. a stěžovatelka byli povinni požádat orgán ochrany přírody o souhlas k zamýšlenému zásahu do krajiny spočívajícím v zemních pracích (skrývka zeminy) a umístění dvou objektů, z nichž v krajině jeden vypadá jako chata s terasou a druhý je WC; tento souhlas je vydáván ve správním řízení a J. H. a stěžovatelka by byli bývali měli veškeré právní možnosti v takovém správním řízení předestříti své argumenty a vyjasnit povahu zásahu, k němuž hodlali přikročit. Pokud tuto svou právní povinnost nesplnili, naplnili výše popsanou činností skutkovou podstatu přestupku vymezeného v § 87 odst. 2 písm. h) zákona o ochraně přírody a krajiny, podle něhož orgán ochrany přírody uloží pokutu ve výši do 10 000 Kč fyzické osobě, která se dopustí přestupku tím, že naruší krajinný ráz nesplněním povinnosti podle § 12 odst. 2.

Nejvyšší správní soud nad rámec námitek kasační stížnosti dodává, že k odpovědnosti za tento přestupek zde postačovalo zavinění z nedbalosti (zákon nestanoví výslovně, že je třeba úmyslného zavinění), které bylo u stěžovatelky nepochybně dáno. Přestupek je totiž spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl (§ 4 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů).

Nejvyšší správní soud má z uvedených důvodů za to, že městský soud na posuzovanou věc užil správnou právní normu a přiléhavě ji vyložil a že v jeho právních závěrech je patrna logická a systémová úvaha o vzájemném poměru jednotlivých odstavců ustanovení § 12

zákona o ochraně přírody a krajiny. Městský soud též správně poukázal i na fakt, že případný právní omyl stěžovatelky při aplikaci zákona o ochraně krajiny a přírody, vyvěrající z právní úpravy účinné před rokem 1992, tedy z vyhlášky bývalých okresních národních výborů z roku 1989, ji nemůže z odpovědnosti za přestupek liberovat. Je tomu tak proto, že v této věci šlo o aplikaci pozdějšího zákona z roku 1992, který má přednost před dřívějším předpisem nižší právní síly z roku 1989, při zásadě, že neznalost zákona neomlouvá a že přestupek podle ustanovení § 87 odst. 2 písm. h) zákona o ochraně přírody a krajiny bylo možno spáchat z nedbalosti, a to dokonce v nevědomé formě. Městský soud proto při svém rozhodování posuzoval skutkový a právní stav věci v kontextu zákona o ochraně přírody a krajiny a základních práv zaručených Ústavou, přičemž respektoval ústavní principy dobré víry ve správnost aktů veřejné moci a právní jistoty, který jsou spojeny s předvídatelností práva. Městský soud proto neporušil čl. 1 odst. 1 a čl. 2 odst. 3 a 4 Ústavy, § 75 odst. 1 a 2 a § 77 odst. 2 s. ř. s. a § 3 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů došel k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky proti rozsudku městského soudu ze dne 4. 2. 2004, č. j. 4 Ca 15/2003-60 není důvodná a proto ji zamítl (§ 110 odst.1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud již nerozhodoval o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože již rozhodl ve věci samé.

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst.1 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst.1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci úspěch neměla a podle obsahu spisu úspěšnému správnímu orgánu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žalobkyně (stěžovatelka) nemá právo na náhradu nákladů řízení a že se úspěšnému žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2006

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu